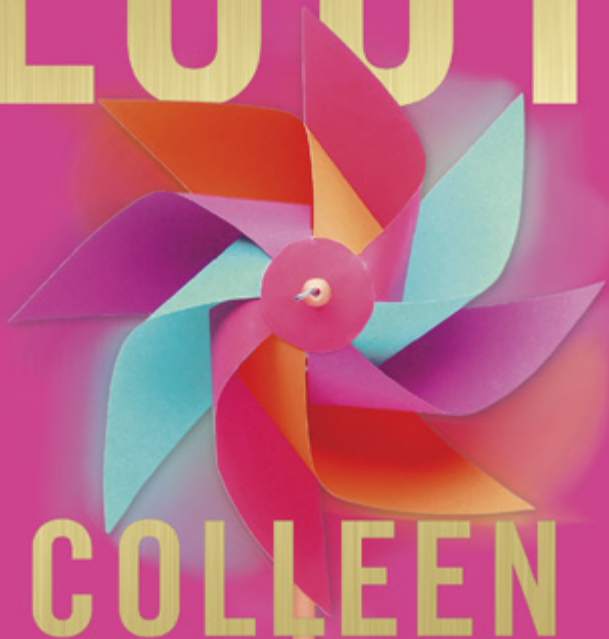

SYDÄN- LUUT

COLLEEN
HOOVER

Suomentanut Siiri Hornsby

WSOY

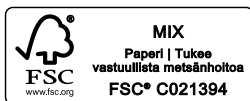
COLLEEN HOOVER

SYDÄNLUUT

Suomentanut Siiri Hornsby

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Ensimmäinen painos
Englanninkielinen alkuteos
Heart Bones

Copyright © 2020 Colleen Hoover
COLLEEN HOOVER® is registered in U.S. Patent and Trademark Office.
Suomenkielinen laitos © Siiri Hornsby ja WSOY 2026

ISBN 978-951-0-52379-7
Painettu EU:ssa

Werner Söderström Osakeyhtiö
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki
Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@wsoy.fi

*Kelly Garcia, tämä kirja on omistettu sinulle,
aviomiehellesi ja onnelliselle lopullenne.*

1

KESÄ 2015

Olohuoneemme seinällä on Äiti Teresan kuva siinä kohta, johon kuuluisi televisio, jos meillä olisi varaa seinälle ripustettavaan televisioon tai edes sellaiseen kotiin, jonka seinät kestäisivät television painoa.

Talovaunujen seinät eivät ole samanlaista materiaalia kuin tavallisissa taloissa. Vaunujen seinät murenevät kynsien alla kuin taululiitu, jos niitä vaikka vain hipaiseekin.

Kerran kysyin äidiltäni Janeanilta, miksi meillä on seinällä kuva Äiti Teresasta.

»Se ämmä oli huijari», hän vastasi.

Hänen sanojaan. Ei minun.

Minusta tuntuu, että kun itse on ihmiskunnan kurjinta pohjasakkaa, sitä haluaa jonkinlaisena selviytymiskeinona uskoa muista ihmisistä aina pahinta. Kun keskittyy täysillä muiden pimeisiin puoliin, voi toivoa, että oman pimeyden todelliset sävyt jäävät piiloon. Siten Janean on elänyt koko elämänsä. Hän etsii ihmisistä aina huonoimmat puolet. Jopa omasta tyttärestään.

Jopa Äiti Teresasta.

Janean makaa sohvalla samassa asennossa kuin kahdeksan tuntia sitten, kun lähdin työvuoroon McDonald'siin. Hän tuijottaa Äiti Teresan kuvaa, mutta ei oikeasti katso sitä. Ihan kuin silmämunat olisivat lakanneet toimimasta.

Lakanneet vastaanottamasta.

Janean on addikti. Tajusin sen noin yhdeksänvuotiaana, mutta vielä siihen aikaan hänen riippuvuutensa rajoittuivat miehiin, alkoholiin ja uhkapeleihin.

Vuosien mittaan addiktiot muuttuivat näkyvämmiksi ja tuhoisammiksi. Ehkä viitisen vuotta sitten, niihin aikoihin kun olin täyttänyt neljätoista, sain Janeanin kiinni piikittämästä metamfetamiinia suoneen. Kun metaa alkaa käyttää säännöllisesti, elinikä lyhenee dramaattisesti. Googlasin sen kerran koulun kirjastossa. *Miten pitkään metamfetamiiniriippuvainen elää?*

Internetin mukaan kuudesta seitsemään vuotta.

Janean on ollut näiden vuosien aikana tiedottomana monta kertaa, mutta tämä tuntuu erilaiselta. Lopulliselta.

»Janean?» Ääneni on tyyni, vaikka sen ei todellakaan pitäisi olla. Sen pitäisi täristä, tai sitten minun ei pitäisi pystyä puhumaan ollenkaan. Hävettää, että reagoin näin laimeasti näin käänteentekevään hetkeen.

Pudotan laukkuni lattialle ja tuijotan Janeanin kasvoja tiiviisti olohuoneen poikki. Ulkona sataa enkä ole edes saanut ovea kiinni, joten kastun koko ajan enemmän. Mutta oven sulkeminen ja selän suojaaminen sateelta ovat huolistani vähäpätöisimmät nyt, kun tuijotan Janeania tuijottamassa Äiti Teresa.

Janeanin toinen käsi lepää vatsan päällä ja toinen roikkuu sohvareunan yli niin, että sormet hipovat hiutunutta mattoa. Hän on hiukan turvonnut, mikä saa hänet näyttämään nuoremmalta. Ei ikäänsä nuoremmalta – hän on vasta 39-vuotias – mutta nuoremmalta kuin tavallisesti, päihdeongelmansa jäljiltä. Posket ovat vähän vähemmän lommolla ja suun ympärille viime vuosina ilmestyneet rypyt ovat kadonneet kuin ne olisi oiottu Botoxilla.

»Janean?»

Ei vastausta.

Raottuneesta suusta näkyy keltainen, lohkeillut ja mädäntynyt hammasrivistö. Ihan kuin Janean olisi ollut sanomaisillaan jotain elämän liuetessa ulos hänen ruumiistaan.

Tämä hetki on pyörinyt mielessäni jo jonkin aikaa. Kun jotakuta vihaa tarpeeksi, sitä väkisinkin makaa joskus öisin valveilla miettien, millaista elämä olisi, jos vihan kohde olisi kuollut.

Kuvittelin hetken erilaiseksi. Paljon dramaattisemmaksi.

Tuijotan Janeania vielä hetken siltä varalta, että hän onkin vain jonkinlaisessa transsissa. Otan pari askelta lähemmäs, mutta pysähdyn, kun äkkään hänen käsivartensa. Kyynärtaipeessa töröttää neula.

Samassa hetken todellisuus kääriäisee minut kouriinsa kuin limainen kalvo, ja kuvotus iskee. Käännähdän ja ryntään ulos. Kurkkuun nousee oksennus, joten kurottaudun lahonneen kaiteen yli varovasti, nojaamatta liikaa, jotta se ei romahtaisi.

Oksentaminen helpottaa oloa heti, sillä olin jo alkanut huolestua mitättömästä ensireaktiostani tähän mullistavaan

tapahtumaan. En ehkä ole niin hysteerinen kuin tyttären kuuluisi tässä tilanteessa olla, mutta sentään tunnen edes jotain.

Pyyhin suun Mäkkäri-työpaidan hihaan. Istun rappusille, vaikka sade edelleen piiskaa minua sydämettömältä yötaivaalta.

Hiukset ja vaatteet ovat litimärit. Kuten naamakin, mutta poskilla valuvat pisarat eivät ole kyyneliä.

Vaan pelkkää sadetta.

Märit silmät ja kuiva sydän.

Puristan silmät kiinni ja painan kasvot käsiin pohtien, joutuuko apaattisuuteni kasvatuksesta vai mahdanko olla syntyni rikkinäinen.

Minkälaisessa kodissa kasvaminen mahtaa olla pahempaa? Sellaisessako, jossa suojellaan ja rakastetaan niin paljon, ettei ihmisellä ole maailman julmuudesta tietoaakaan ennen kuin on liian myöhäistä kehittää tarvittavat selviytymistaidot, vai sellaisessa, jossa minä kasvoen? Kurjimmassa mahdollisessa perheessä, jossa ei muuta opikaan kuin selviytymään.

Kun en vielä ollut tarpeeksi vanha tekemään töitä ruokani eteen, makasin monet yöt hereillä, koska nälkä väänsi vatsaa niin pahasti. Janean sanoi kerran, että vatsan kurninta kuuluu sisälläni asuvasta nälkäisestä kissasta, joka alkoi murista, jos en ruokkinut sitä kunnolla. Siitä asti aina, kun minulle tuli nälkä, kuvittelin, että kissa vatsassani etsi ruokaa, jota ei ollut. Pelkäsin, että se rupeaisi kalvamaan sisuskalujani, jos en ruokkisi sitä, joten kissan nälkää tyydyttääkseni söin joskus sellaistaakin, mitä ei kuulu syödä.

Kerran Janean jätti minut yksin niin pitkäksi aikaa, että söin roskiksesta vanhoja banaanin- ja munankuoria. Nakersin jopa sohvatyynyn täytettä, mutta sitä en pystynyt nielemään. Suurimman osan lapsuusvuosistani pelkäsin kuollakseni, että nälkiintynyt kissa kaluaisi minut hitaasti sisältäpäin.

Ei Janean välttämättä koskaan ollut kerrallaan poissa päivää pidempään, mutta pienenä aika jotenkin venyy, kun on yksin.

Muistan, miten Janean aina hoiperteli sisään ja rojahti sohvalle tuntikausiksi. Minä käperryin nukkumaan sohvan toiseen päähän, koska en uskaltanut jättää häntä yksin.

Kännisten kotiinpaluiden jälkeisinä aamuina Janean oli kuitenkin jo keittiössä laittamassa aamupalaa, kun heräsin. Ruoka ei aina ollut perinteistä aamiaista: joskus tarjolla oli herneitä, joskus munia, joskus kananuudeliikeittoa purkista.

Suunnilleen kuusivuotiaana aloin noina aamuina seurata, miten Janean käytti hellaa, koska tiesin tiedosta olevan hyötyä seuraavan kerran, kun hän katoaisi.

Kuinkahan moni kuusivuotias joutuu opettelemaan lieden käyttöä siksi, että pelkää muuten joutuvansa mahassaan asuvan nälkäisen kissan ruoaksi?

Arpapelä tämä kai on. Suurin osa lapsista saa vanhemmat, joita jäädään heidän kuolemansa jälkeen kaipaamaan. Meille muille osuu vanhemmat, joista tulee parempia vanhempia vasta kuolemansa jälkeen.

Kuoleminen on kivointa, mitä äitini on koskaan hyväkseni tehnyt.

Buzz käski minut poliisiautoonsa istumaan, jotta olisin sateensuojassa ja poissa talosta sen aikaa, kun äidin ruumis haettiin. Katselin turtana, kun hänet kannettiin ulos paareilla, valkoisen lakanan alla. Ruumis pantiin kuolinsyöntutkijan pakettiautoon. Ambulanssia ei vaivauduttu edes kutsumaan. Sille ei ollut tarvetta. Melkein kaikki alle viisikymppiset, jotka tässä kaupungissa kuolevat, kuolevat riippuvuuteen.

Ihan sama, minkälaiseen – kaikki riippuvuudet tappavat lopulta.

Painan posken auton ikkunaan ja tähyilen taivaalle. Tähtiä ei tänä yönä näy. Ei edes kuuta. Aina välillä iskee salama, välähdyks paljastaa mustia pilvirykelmiä.

Tämäpä sopivaa.

Buzz avaa takaoven ja kumartuu puoleeni. Sade on hiipunut sumuiseksi tihkuksi, ja näyttää kuin hänen naamansa olisi märkä hiestä. »Tarvitsetko kyydin?» hän kysyy.

Pudistan päätä.

»Haluatko soittaa jonnekin? Voin lainata kännykkääni.»

Pudistan päätä uudestaan. »Pärjään kyllä. Voinko jo mennä takaisin sisälle?»

En nyt ihan välttämättä haluaisi palata talovaunuun, jossa äitini veti viimeisen henkäyksensä, mutta tällä hetkellä minulla ei ole parempaakaan vaihtoehtoa.

Buzz astuu taaemmas ja avaa sateenvarjon, vaikka sade on laantunut ja olen jo valmiiksi likomärkä. Hän tulee perässäni askelen jäljessä ja pitelee sateenvarjoa pääni päällä.

En tunne Buzzia kovin hyvin. Hänen poikansa Dakotan sen sijaan tunnen. Hän on minulle tuttu varsin monella tapaa – vaikka toivoisin, ettei olisi.

Pohdin, mahtaako Buzz tietää, millaisen pojan on kasvattanut. Hän itse vaikuttaa kelpoiselta tyypiltä. Hän ei ole koskaan kiusannut minua tai äitiä liikaa. Joskus hän pysähtyy talovaunualueella kesken partiointivuoron. Hän kysyy aina kuulumisiani, ja joka kerta minusta tuntuu, että hän puoliksi odottaa minun anelevan häneltä kyytiä kauas pois. Mutta en anele. Minunlaiseni ihmiset ovat erittäin taitavia esittämään, että kaikki on kunnossa. Hymyilen aina ja vakuuttelen, että hienosti menee, ja Buzz huokaa kuin huojentuneena, kun en antanut hänelle syytä soittaa lastensuojeluun.

Sisällä olohuoneessa katseeni hakeutuu heti sohvaan. Se näyttää nyt erilaiselta. *Kuin joku olisi kuollut siihen.*

»Pärjäätkö yön yli?» Buzz kysyy.

Käännyin ja huomaan Buzzin pysähtyneen aivan oven eteen sateenvarjo suojanaan. Ilmeestään päätellen hän koettaa olla myötätuntoinen, mutta mielessään hän luultavasti jo listaa paperihommia, joita tilanne hänelle vielä aiheuttaa.

»Pärjään.»

»Huomenna voit mennä hautaustoimistoon suunnittelemaan jatkoa. Sieltä sanottiin, että kymmenen jälkeen on vapaata.»

Nyökkään, mutta Buzz ei lähde. Hän vain seisoskelee paikoillaan ja vaihtaa painoa epävarmana jalalta toiselle. Hän sulkee sateenvarjon kynnyksen ulkopuolella kuin taikauskoinen ja astuu sitten sisään. »Kuule», hän aloittaa ja kurtistaa kulmiaan niin tiukkaan, että näyttää kuin kaljulta pääläeltä valuisi poimuja otsalle. »Jos et menisikään hautaustoimistoon, vainaja julistettaisiin varattomaksi. Silloin et pysyisi pitämään hänelle hautajaisia, mutta ainakaan sinulle ei

läimäistäisi laskua.» Buzzia näyttää hävettävän, että hän on mennyt edes ehdottamaan moista. Hän vilkaisee Äiti Teresan kuvaa ja sitten jalkojaan kuin kuva olisi juuri nuhdellut häntä.

»Kiitti.» Tuskinpa kukaan tulisi hautajaisiin, vaikka sellaiset järjestettäisiinkin.

Surullista mutta totta. Äitini nimittäin oli ennen kaikkea yksinäinen. Siis kyllähän hän hengaili perusporukkinsa kanssa samassa baarissa, jossa kävi lähes kaksikymmentä vuotta, mutta eivät ne tyypit olleet hänen kavereitaan. He olivat vain joukko yksinäisiä, jotka hakeutuivat toistensa seuraan olemaan yksinäisiä yhdessä.

Kaupungissa riehuvien addiktoiden takia senkin lössin rivit ovat harventuneet. Eikä Janeanin hengailuseura ole hautajaisissa käyvää tyyppiä. Todennäköisesti joukossa on paljon pidätysmääräyksen alaisia, jotka välttelevät kaikenlaisia tapahtumia siltä varalta, että ne ovat poliisin juoni kerätä etsytt kerralla kokoon.

»Haluaisitko soittaa isällesi?» Buzz kysyy.

Tuijotan häntä hetken: tiedän, että siihen vaihtoehtoon minä lopulta päädyn, mutta pohdin silti, kauanko pystyisin sitä vielä lykkäämään.

»Beyah», Buzz sanoo ääntäen nimen pitkällä ii-äänteellä.

»Se lausutaan 'Beia'.» En tiedä, miksi oikaisen häntä. Hän on aina lausunut nimen väärin, enkä ole ennen tätä hetkeä vaivautunut korjaamaan sitä.

»*Beyah*», hän sanoo nyt oikein. »Tiedän, ettei tämä kuulu minulle, mutta... sinun on päästävä pois täältä. Tiedät kyllä, miten tuollaisille —» Hän vaikenee kuin olisi tajunnut sano-
vansa jotain loukkaavaa.

Täydennän lauseen hänen puolestaan. »Ai miten tällaisille ihmisille käy?»

Buzzia näyttää hävettävän entistä enemmän, vaikka tiedänkin, että hän tarkoittaa *tällaisia ihmisiä* yleisessä mielessä. Ihmisiä, joilla on sellainen äiti kuin minulla. Köyhiä, joilla ei ole ulospääsyä tästä kaupungista. Ihmisiä, jotka raatavat pika-ruokaloissa kunnes turtuvat sisältäpäin ja ranskisten paistaja tarjoaa heille hitin ainetta, joka saa loput työvuorosta tuntumaan diskolta, ja ennen pitkää he eivät selviä sekuntiaakaan surkeista päivistään ilman hittiä toisensa perään vaan tavoittelevat tuota tunnetta ahkerammin kuin oman lapsensa turvallisuutta, kunnes piikittävät kamaa suoraan suoneen ja kuolevat vahingossa Äiti Teresaa tuijottaen, vaikka eivät eläessään mitään muuta halunneet kuin päästä pakoon tätä rumaa maailmaa.

Buzz näyttää vaivaantuneelta täällä sisällä. Kunpa hän vain lähtisi. Säälin häntä enemmän kuin itseäni, ja minä sentään löysin juuri äitini sohvalta kuolleena.

»En tunne isääsi, mutta tiedän, että hän on maksanut vuokranne siitä asti kun synnyit. Jo sen perusteella hän on parempi vaihtoehto kuin tänne jääminen. Jos on olemassa pakotie, sitä kannattaa käyttää. Elämä, jota olet täällä elänyt – se ei ole tarpeeksi hyvää sinulle.»

Se saattaa olla kivointa, mitä minulle on koskaan sanottu. Ja kaikista maailman ihmisistä sen sanoi Dakotan isä.

Buzz tuijottaa minua hetken kuin haluaisi sanoa muuta-kin. Tai ehkä hän vain haluaa, että vastaisin jotain. Oli miten oli, hiljaista on, kunnes Buzz nyökkää ja menee sitten menojaan. Vihdoinkin.

Kun ovi painuu kiinni, käännyn ja katson taas sohvaa. Katson sitä niin pitkään, että tunnen miltei vajoavani transsiin. Outoa, miten koko elämä ehtii mullistua päälaelleen heräämisen ja nukkumaanmenon välisinä tunteina.

Vaikka en haluaisi myöntää sitä, Buzz on oikeassa. En voi jäädä tänne. En koskaan aikonutkaan, mutta olin luullut, että saisin valmistella lähtöä edes tämän kesän ajan.

Olen rehkinyt niska limassa, jotta pääsisin pois täältä, ja heti elokuun tullen minun oli tarkoitus hypätä bussiin, joka veisi minut Pennsylvaniaan.

Sain lentopallostipendin Pennsylvanian osavaltionyliopistoon. Elokuussa pääsen pois tästä elämästä, mutta en siksi, että äitini olisi jotenkin auttanut minua tai isäni olisi tullut pelastamaan minut. Kiitos kuuluu *minulle*.

Haluan ansaita voiton itse.

Haluan, ettei tulevaisuudestani voi kiittää ketään muuta kuin minua itseäni.

En suostu antamaan Janeanille pisaraakaan kunniaa hyvistä asioista, joita minulle saattaa tulevaisuudessa tapahtua. En edes kertonut hänelle lentopallostipendistä. En kertonut kenellekään. Käskin valmentajaanikin salaamaan tiedon, enkä suostunut edes ylistysjuttuun koulun lehdessä tai valokuvaan vuosikirjassa.

Isällekkään en ole kertonut stipendistä. Ei hän välttämättä edes tiedä, että pelaan lentopalloa. Sain kaikki tarvittavat varusteet ja peliasut valmentajiltani. Olin niin hyvä, ettei taloudellista tilannettani haluttu pitää esteenä joukkueeseen pääsulle.

En ole joutunut pyytämään vanhemmiltani yhtäkään lentopalloon liittyvää palvelusta.

On omituista edes puhua heistä vanhempina. He antoivat minulle elämän, mutta mitään muuta en heiltä sitten olekaan saanut.

Sain alkuni yhden yön jutusta. Isä asui Washingtonissa, mutta tapasi Janeanin työmatkallaan Kentuckyssa. Olin jo kolmen kuukauden ikäinen, kun isä edes sai tietää saattaneensa Janeanin raskaaksi. Isyys selvisi hänelle vasta, kun Janeanin lähettämät elatusmaksupaperit putkahtivat postiluukusta.

Isä kävi katsomassa minua kerran vuodessa, kunnes täytin neljä, ja sen jälkeen hän alkoi lennättää minua luokseen Washingtoniin.

Hän ei tiedä mitään elämästäni Kentuckyssa. Hän ei tiedä mitään äidin riippuvuuksista. Hän ei tiedä minustakaan muuta kuin mitä hänelle kerron, enkä yleensä kerro juuri mitään.

Pidän suuni supussa kaikista elämäni osa-alueista. Salaisuudet ovat ainoata valuuttaani.

Jätin kertomatta stipendistä isälle samasta syystä kuin Janeanillekin. En halua, että hän asettelee sulkia hattuunsa minun saavutusteni kunniaksi. Hän ei ansaitse tuntea ylpeyttä lapsesta, jonka eteen ei ole nähnyt mitään vaivaa. Hänen mielestään kuukausittainen shekki ja satunnaiset soitot työpaikalleni riittävät peittämään sen, ettei hän tunne tytärtään juuri yhtään.

Hän on isä vain kaksi viikkoa vuodessa.

Pitkä välimatka on hänelle kätevä tekosyy olla ottamatta osaa elämäni. Neljävuotiaasta asti vietin hänen luonaan kaksi viikkoa kerran kesässä, mutta viimeiseen kolmeen vuoteen en ole nähnyt häntä kertaakaan.

Täytettyäni kuusitoista ja liittyttyäni koulun kisajoukkueeseen lentopallotreeneistä tuli entistä tärkeämpi osa arkeani, joten lakkasin reissaamasta isän luo. Kolme vuotta olen keksinyt tekosyitä, miksi en muka tälläkään kertaa pääse.

Isä esittää pettynyttä.

Minä esitän anteeksipyytävää ja kiireistä.

Sori vaan, *Brian*, mutta kuukausittainen elatusmaksulasku tekee sinusta vain vastuullisen aikuisen, ei mitään isähahmoa.

Yhtäkkiä oveen koputetaan, ja säikähdän niin, että parahdan ääneen. Käännyin ja näen olohuoneen ikkunasta, että ovella on vuokraisäntä. Yleensä en avaisi Gary Shelbylle, mutta nyt minulla ei taida olla varaa leikkiä, etten kuullut. Hän tietää, että olen hereillä. Jouduin nimittäin soittamaan poliisille hänen puhelimestaan. Sitä paitsi sohvaongelmaan täytyy kehittää jokin ratkaisu. Haluan rotiskon ulos talosta.

Avaan oven, ja Gary ojentaa minulle kirjjekuoren työntyessä sisälle sateensuojaan.

»Mikä tämä on?» kysyn.

»Häätömääräys.»

Yllätyisin, ellei kyseessä olisi juuri Gary Shelby.

»Äiti on kirjaimellisesti juuri kuollut. Etkö olisi viikkoa voinut odottaa?»

»Vuokraa ei ole maksettu kolmeen kuukauteen, enkä ota vuokralaisiksi teinejä. Joko teen uuden sopimuksen jonkun yli kaksikymmentäyksivuotiaan kanssa tai sitten joudut muuttamaan pois.»

»Isä on maksanut äidille vuokratrahaa. Miten vuokra voi olla kolme kuukautta myöhässä?»

»Äitisi sanoi, ettei vuokrašekkejä ole tullut muutamaan kuukauteen. Herra Renaldolla on hakusessa isompi koti, ajattelin tarjota heille vaihtoa –»

»Gary Shelby, senkin mulkku.»

Gary kohauttaa olkapäitään. »Bisnestä tämä vain on. Olen lähettänyt Janeanille jo kaksi varoitusta. Onhan sinulla pakko olla jokin muukin paikka. Et voi jäädä tänne yksinkään, olet vasta kuusitoista.»

»Täytin yhdeksäntoista viime viikolla.»

»Sama se, pitäisi olla kaksikymmentäyksi. Niin sopimusehdoissa sanotaan. Niin, ja vuokrakin pitäisi tosiaan maksaa.»

Häätötapauksissa kuuluisi varmasti käydä jonkinlainen virallinen oikeusmenettely ennen kuin minut voitaisiin pakkottaa ovesta ulos, mutta turha harata vastaan, kun en muutenkaan halua enää asua täällä.

»Milloin joudun lähtemään?»

»Saat viikon aikaa.»

Viikon? Minulla on kokonaiset kaksikymmentäseitsemän dollaria eikä ainuttakaan paikkaa minne mennä.

»Enkö saisi kahta kuukautta? Lähden elokuussa opiskelemaan.»

»Voisit ehkä saadakin, jos vuokra ei olisi jo myöhässä. Siitähän tulisi kolme kuukautta plus ylimääräiset kaksi kuukautta, eikä minulla ole varaa myöntää melkein puolen vuoden ilmaista vuokraa yhtään kenellekään.»

»Hitto mikä mulkku», mutisen itsekseni.

»Se tuli jo selväksi.»

Käyn päässäni läpi kavereita, joiden luona mahdollisesti voisin punkata kaksi kuukautta, mutta Natalie lähti heti

valmistujaisten jälkeisenä päivänä yliopistoon suorittamaan kesäopintoja. Muut kaverini ovat joko lopettaneet lukion kesken tai ovat matkalla seuraaviksi Janeaneiksi, ja lopuista tiedän jo nyt, etteivät heidän perheensä suostuisi ottamaan minua vieraakseen.

Beccakin käy mielessä, mutta hänellä on se limainen isä-puoli. Asuisin mieluummin Garyn kanssa kuin viettäisin aikaa sen äijän seurassa.

Viimeinen oljenkorsi odottaa.

»Lainaan puhelintasi.»

»Alkaa olla myöhä», Gary sanoo. »Saat soittaa huomenna.»

Tunkeudun hänen ohitseen portaisiin. »Olisit sitten ker-tonut vasta huomenna, että olen koditon!»

Marssin sateessa suoraan Garyn asumukselle. Hän on talo-vaunupuiston ainoa asukas, jolla on vieläkin lankapuhelin, ja koska melkein kellään täällä ei ole varaa kännykkään, Garyn puhelin on ahkerassa käytössä. Tai on ainakin silloin, kun häntä ei yritetä vältellä myöhästyneen vuokranmaksun takia.

Olen soittanut isälle viimeksi lähes vuosi sitten, mutta muistan numeron ulkoa. Hänellä on ollut sama kännykkä-numero kahdeksan vuotta. Hän soittelee minulle töihin suunnilleen kerran kuussa, mutta yleensä en vastaa. Lähes vieraan miehen kanssa ei häävejä keskusteluja synny, joten mieluummin olen puhumatta kuin suollan valheita: *»Äidillä menee hyvin. Koulussa menee hyvin. Töissä menee hyvin. Kaikki on hyvin.»*

Nielen sakean ylpeyteni ja valitsen numeron. Oletan, että puhelu menee vastaajaan, mutta isä vastaakin toisen tuut-tauksen jälkeen.

»Brian Grim.» Hänen äänensä on käheä. Taisin herättää hänet.

Rykäisen. »Öö. Moi, isä.»

»Beyah?» Nyt kun isä tietää, että täällä olen minä, hän kuulostaa virkeämmältä ja huolestuneelta. »Mikä hätänä? Onko kaikki hyvin?»

Janean kuoli, haluaisin sanoa, mutta en saa sanoja ulos. Eihän isä kunnolla edes tuntenut äitiä. Hänen viime käynnistään Kentuckyssa on niin kauan, että Janean oli silloin vielä ihan nätti eikä mikään ontto, huterajalkainen luuranko.

»Ihan hyvin joo», vastaan.

Olisi liian outoa kertoa kuolemasta puhelimessa. Odotan, että olemme kasvotusten.

»Miksi soitat näin myöhään? Mikä on?»

»Teen iltavuoroa, minun on vaikea päästä puhelimen päähän.»

»Siksihän minä lähetin sinulle sen kännykän.»

Läbettikö hän minulle kännykän? En edes jaksa kysellä lisää. Äiti varmasti myi sen saadakseen rahaa moskaan, joka on nyt jäätyneenä hänen suonissaan.

»Kuule», sanon. »Tiedän, että viime kerrasta on aikaa, mutta mietin tässä voisinko tulla käymään ennen kuin opiskelut alkavat.»

»Ilman muuta», isä sanoo epäröimättä. »Sano vain päivä, niin hankin sinulle lentoliput.»

Vilkaisen Garyyn. Hän seisoo ihan lähellä tölläämässä rintojani, joten käännyn selin. »Ajattelin vähän, että voisin tulla jo huomenna.»

Tulee hetkeksi hiljaista, ja linjalta kuuluu kahinaa kuin isä nousisi sängystä. »Huomenna? Beyah, onko kaikki varmasti kunnossa?»

Kallistan pään taakse ja suljen silmät, kun lausun uuden valheen. »On, on. Janean vain... Tarvitsen vähän taukoa. Ja minulla on ikävä sinua.»

Minulla ei ole ikävä. Hädin tuskin tunnen koko miestä. Mutta sanon mitä tahansa, jotta pääsisin täältä pois mahdollisimman äkkiä.

Toisesta päästä kuuluu naputtelua, isä on varmaan tietokoneella. Hän mutisee kellonaikoja ja lentoyhtiöiden nimiä. »Unitedilla olisi Houstonin-lento huomisaamuna. Sinun pitäisi olla kentällä viiden tunnin päästä. Miten moneksi päiväksi haluat tulla?»

»Houstonin? Miksi Houstonin?»

»Asun nykyään Texasissa. Olen asunut jo puolitoista vuotta.»

Tyttären pitäisi kai tietää isästään tuollainen seikka. Senteen puhelinnumero ei ollut vaihtunut.

»Aa. Niin joo, unohdin.» Hieron niskaani. »Voisitko ostaa pelkän menolipun? En ole vielä varma, kauanko olisin. Muutaman viikon ehkä.»

»Joo, ostan nyt heti. Menet vain Unitedin tiskille aamulla, niin lippu printataan sinulle. Tavataan laukkuhihnoiden luona, kun pääset perille.»

»Kiitos.» Lopetan puhelun ennen kuin isä ehtii sanoa muuta. Kun käännyn, Gary osoittaa peukalolla ovelle.

»Voin heittää sinut lentokentälle», hän sanoo. »Mutta en ilmaiseksi.» Hän virnistää, ja suu väännyt ilmeeseen, joka saa

vatsani vääntämään. Kun Gary Shelby tarjoutuu tekemään naiselle palveluksen, hän ei toivo vastineeksi rahaa.

Ja jos joudun joka tapauksessa tekemään lentokenttäkyydin eteen vastapalveluksen, niin mieluummin sitten Dakotalle kuin Gary Shelbylle.

Dakotaan olen tottunut. Ja vaikka inhoankin häntä, häneen voi luottaa.

Tartun taas puhelimeen ja näppäilen Dakotan numeron. Isä sanoi, että lentokentällä pitää olla vasta viiden tunnin päästä, mutta jos en heti soita, Dakota saattaa ehtiä nukkumaan eikä vastaa enää puhelimeen. Haluan päästä kentälle, kun vielä voin.

Kaikeksi onneksi Dakota vastaa. Ääni on unenpöpperöinen, kun hän murahtaa: »Niin?»

»Moi. Jeesaisitko.»

Dakota on hetken hiljaa ennen kuin sanoo: »Beyah, et ole tosissasi. Nyt on yö.»

Hän ei edes kysy, mitä apua tarvitsen tai onko kaikki kunnossa. Hän on heti tympääntynyt minuun. Olisi pitänyt panna heti kättelyssä poikki se, mitä meidän välillämme nyt sitten onkaan.

Rykäisen. »Tarvitsen kyydin lentokentälle.»

Dakota huokaisee kuin olisin hänelle riesaksi. Tiedän, etten ole. En ehkä ole hänelle muuta kuin jotain mistä käydä vaihtokauppaa, mutta hän ei selvästikään saa siitä tarpeekseen.

Hänen sänkynsä narahtaa, kun hän oletettavasti nousee istumaan. »Nyt ei ole massia.»

»En minä – en minä sen takia soita. Tarvitsen oikeasti kyydin kentälle. Jooko.»

MITEN SÄRKYNEET SYDÄMET KORJATAAN?

KURJISTA OLOISTA ponnistanut Beyah Grim on pääsemäisillään kiinni parempaan elämään, kun hän yllättäen menettää kotinsa. Yhdeksäntoistavuotias Beyah joutuu viettämään kesän lähestulkoon tuntemattoman isänsä luona Texasissa. Beyah toivoo kesän kuluvan jouhevasti, mutta hänellä on vaikeuksia sopeutua keskiluokkaiseen elämään ja myös naapurissa asuva rikas, synkkämielinen Samson osoittautuu kapulaksi rattaissa. Pintapuolisesti Beyahilla ja Samsonilla ei ole mitään yhteistä. Molemmat kuitenkin tuntevat selittämätöntä vetoa kaikkeen surulliseen – ja yhtäkkiä myös toisiinsa.

»Jos etsit kirjaa, jota on vaikea laskea käsistä, tartu *Sydänluihin*. Lukijaa jatkuvasti ravistelevat epäusko, ihmetys ja järkytys takaavat sen, ettei Hooverin romaania lukiessa aika käy pitkäksi.»

BERKLEY SPECTATOR

»Hoover on punonut yhteen taianomaisen juonen, jossa kaikki on kohdallaan.»

BOOK VIBE -BLOGI

»Hoover on tunnettu syvän tunteellisista kertomuksistaan, ja *Sydänluut* tarjoaa lukijalleen juuri sitä.»

WOMAN'S WORLD

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-52379-7